

Cumintenia Pamantului - Constantin Brancusi

M-am decis sa scriu despre lucrarea lui Brancusi, Cumintenia Pamantului, deoarece imi place si ma emotioneaza in acelasi timp. Imi amintesc de prima mea vizita la MNAR, copil fiind, impreuna cu parintii si niste prieteni de familie. Muzeul mi s-a parut foarte mare, stiu ca la un moment dat m-am plictisit si vroiam sa plec cat mai repede. Nu am ramas cu mare lucru dupa acea vizita. Insa mi-a ramas foarte limpede intiparita in minte imaginea acestei fetite inocente, cum statea ganditoare pe o piatra cu privirea pierduta in gol.

Acum, dupa multi ani, dintre care 4 ca studenta la istoria artei, privesc cu aceeasi admiratie aceeaasi fetita, care sta de ani si ani ghemuita in aceeaasi pozitie, incercand parca sa-si ascunda nuditatea. Imaginea ei ma poarta cu gandul la Lina Medina, peruana care la 6 ani a devenit mama! Un copil-femeie, singur pe lume, care priveste speriat in jur.

Sculptata intr-un bloc de marmura adunat de Brancusi din catacombele Parisului, lucrarea a cauzat multe discutii in epoca. Initial intens criticata, in cele din urma a fost acceptata de contemporani, nu stiu insa in ce masura a fost sau va fi inteleasa. Mica faptura, dezbracata, sta asezata cu genunchii stransi si cu bratele impreunate sub sani. Liniile spatelui, ale sezutului si picioarelor au o dulceata aparte a nestiintei de sine. Privirea este dulce dar inexpressiva, pierduta in acelasi timp, are ceva inexprimabil. Figura nu are nimic sofisticat: o frunte inalta si o gura schitata in graba, facuta pentru a tacea.

Istoricii si criticii de arta au atribuit acestei lucrari nenumarate simboluri, fiecare interpretare in parte, dupa parerea mea sporind de fapt misterul acestei fetite. Cine este ea? Cumintenia a fost interpretata de cele mai multe ori drept o zeitate stranie, venita din mitologia romaneasca, care veghiata hotarele de taina dintre lumi. In studiile pe care le-am citit, criticii de arta si-au indreptat foarte mult atentia spre latura simbolica a acestei lucrari, si mai putin spre cea sensibila. Brancusi a inlaturat tot ce tine de tehnic cunoscut pana atunci si a reprezentat interioritatea formelor, un fel de suflet al pietrei, o filozofie a sculpturii. Ceea ce i se intampla ei este ascuns in interiorul aceluia bloc de piatra. Detaliile sculpturale sunt vagi, chipul abia schitat. Dialogul statuii cu exteriorul nu explica drama venirii ei pe lume. Brancusi lasa imaginatia sa alerge, privitorul sa simta cat mai mult. Trebuie sa ne imaginam noi de ce este atat de cuminte. O sperie omenirea? Marimea universului? Este coplesita de gijile lumii? Sau necajita incat vrea sa dispara sau sa fie confundata cu o simpla piatra?

Brancusi a luat cat mai mult posibil de la exterior pentru a darui interiorului. Cumintenia atrage prin aceasta simplitate a formei si subtilitate a mesajului.

"sub"sursa imaginii : brancusi.ro/sub"